

[Undervisnings- og forskningsministeren]

ler den institution, også selv om amtskommunen siger nej. Det er i virkeligheden det nye.

Jeg tror ikke, at det fører til nogen revolution. Det er muligt, at det omfang, vi her taler om, er overvurderet. Jeg tror, at lovens vigtigste virkning i virkeligheden vil være at sikre, at forældre og myndigheder i højere grad taler sig til rette. Forældrene får nemlig den nye mulighed, at de, hvis de ikke kan gå med til det, man vil gøre for barnet, i sidste instans kan sige: Jamen så vælger vi selv at anbringe barnet her. Det er præcis det, man kan sige, også når det gælder de almindelige børn i folkeskolen. Også dér har forældrene muligheden for at sige: Jamen så vælger vi en anden mulighed efter vor egen bestemmelse. Det er det vigtigste indhold i forslaget.

Man kan sige, at forældre til handicappede børn får to rettigheder: for det første kan de oprette og drive specialskoler for handicappede, men det er svært og kompliceret, så der bliver ikke oprettet mange nye skoler i kraft af denne lovgivning. For det andet kan de selv vælge at sende deres børn til nogle af de skoler, der allerede findes, og den rettighed får en betydning, fordi den sikrer, at forældrene får en lidt stærkere stemme i samarbejdet med myndighederne.

Jeg vil gerne her gøre opmærksom på, at det ofte drejer sig om forældre, som har et meget stærkt engagement – somme tider næsten for stærkt. Det drejer sig om forældre, som ofte har meget bestemte ideer om, hvad der er godt for deres børn. Selvfølgelig tager de undertiden fejl, men der er altså også mange historier, som går ud på, at forældrene hele tiden har haft ret i det, de siger man bør gøre for deres barn.

Jeg synes, det er svært at begrunde, at man, hvis man har et normalt barn, selv kan vælge at sende det i friskole, men at man, hvis man har et handicappet barn, ikke kan vælge at sende det i en friskole for handicappede. Det er denne ejendommelighed, vi nu gør et forsøg på at rette op på.

Fru Hanne Thanning Jacobsen spurgte, hvorfor vi skal fravige elevtalskravet. Jo, det er friskolelovens elevtalskrav, der vistnok går ud på, at der på 3 årgange skal være mindst 28 elever, som man skal kunne fritage disse specialskoler for, for ellers blev der ikke oprettet én eneste. De skal altså kunne være små.

Forslaget om en fem års godkendelsesperiode synes jeg er rimeligt; det er bl.a. stillet af hensyn til fru Pernille Forchhammer og hendes parti. Vi tænkte nok, der ville være nogle, der var betænkelige, og så tænkte vi: Jamen så lad os dog enes om at lade dem prøve i en periode. Jeg tror, at man ved førstkommande revision vil fjerne den bestemmelse, men den skyldes som sagt ønsket om, at også fru Pernille Forchhammer og hendes parti kunne komme med på vognen, og det tror jeg også vil lykkes til sidst.

Min afslutningsbemærkning skal blive en tak til både fru Hanne Thanning Jacobsen, fru Britta Schall Holberg og andre, som helt klart har præciseret, hvad der egentlig er det gode ved denne friskolemulighed – hr. Ole Vig Jensen var også inde på det.

Det er rigtigt, at man risikerer, at det er de mere selvkørende forældre, som vælger dette her, at det er de velorienterede, dem med overskud, dem, der har kræfter til at kæmpe for deres børn. Men det er lige så præcis rigtigt, som fru Hanne Thanning Jacobsen sagde, at man må håbe, at disse forældre så bryder nogle nye veje, som også kan blive til gavn for de andre. Det synes jeg er sagt så præcist, at jeg godt vil have lov til at slutte med at citere hende for det. Tak for den bemærkning.

Pernille Forchhammer (S):

For at der med baggrund i undervisningsministerens udtalelser om Socialdemokratiets stillingtagen ikke skal opstå nogen tvivl, vil jeg sige, at jeg ikke i dag har ønsket at starte en principiel debat om friskoler, og at jeg heller ikke har ønsket at fravige Socialdemokratiets hidtidige synspunkt. Jeg har udtalt, at Socialdemokratiet nærer nogle betænkeligheder, og det kom, som undervisningsministeren selv også var inde på, ikke som nogen overraskelse.

Det, vi helt konkret har forholdt os til, er lovforslag nr. L 140, som ligger på bordet for os i dag, og hvad det angår, står vi fast på vores indstilling om, at det på nuværende tidspunkt ikke vil være til gavn for den samlede gruppe af handicappede at skabe dette miniparallele system. Vi tror, at det kun vil øge de offentlige udgifter, og det er der bestemt ikke behov for i øjeblikket, hverken i kommuner og amter eller på statens side.